

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 05 kwietnia 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółka jawna z siedzibą w G.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w G. kwotę 9 471 złotych (dziewięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt jeden złotych) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 398,50 złotych za okres od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 398,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 029,50 złotych za okres od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 029,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 275,50 złotych za okres od dnia 02 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 275,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 767,50 złotych za okres od dnia 10 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 767,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w G. kwotę 2 717 złotych (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1007/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 marca 2016 roku powód (...) spółka jawna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwoty 9 471 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 2 398,50 złotych za okres od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, 2 029,50 złotych za okres od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, 2 275,50 złotych za okres od dnia 02 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty i 2 767,50 złotych za okres od dnia 10 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za prawidłowo wykonany na zlecenie pozwanego przewóz towarów na trasach relacji krajowej.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 23 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 1236/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że zgodnie z ustaleniami stron zapłata wynikająca z faktur VAT o numerach (...) miała zostać zrealizowana z odroczonym terminem płatności, późniejszym aniżeli wynikającym z treści tych faktur, przy czym termin ten jeszcze nie nastąpił. Pozwany zakwestionował także właściwość Sądu Rejonowego w Gdyni wnosząc o przekazanie sprawy zgodnie z treścią art. 30 k.p.c. do Sądu Rejonowego w Rzeszowie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka jawna z siedzibą w G. wykonał na zlecenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. przewóz towarów na trasach relacji krajowej:

- w dniach 22 października 2015 roku – 23 października 2015 roku na trasie Ś. – W.-Z. (granulat gumowy żwir),
- w dniach 23 października 2015 roku – 24 października 2015 roku na trasie O. – B. (beczki z klejem),
- w dniach 05 listopada 2015 roku – 06 listopada 2015 roku na trasie W. – D.,
- w dniach 13 listopada 2015 roku – 16 listopada 2015 roku na trasie R. – B. –S. – J..

niesporne, a nadto: potwierdzenie przyjęcia zlecenia spedycyjnego o numerach: (...), (...), (...), (...) – k. 13-16 akt

Towar został dostarczony nieuszkodzony w umówionym przez strony terminie.

niesporne, a nadto: kwit wagowy – k. 17 akt, dokument WZ – k. 18 akt, wydanie WZ numer (...) – k. 19 akt, dokument CMR – k. 20 akt, dokument WZ – k. 21 akt, dokument CMR – k. 26 akt

Z tytułu wykonanych usług (...) spółka jawna z siedzibą w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. faktury VAT o numerach:

- (...) na kwotę 2 398,50 złotych z terminem płatności do dnia 10 listopada 2015 roku, za zlecenie numer (...),
- (...) na kwotę 2 029,50 złotych z terminem płatności do dnia 12 listopada 2015 roku, za zlecenie numer (...),
- (...) na kwotę 2 275,50 złotych z terminem płatności do dnia 01 grudnia 2015 roku, za zlecenie numer (...),

- (...) na kwotę 2 767,50 złotych z terminem płatności do dnia 09 grudnia 2015 roku, za zlecenie numer (...).

niesporne, a nadto: faktury VAT – k. 27-30 akt

(...) spółka jawna z siedzibą w G. wzywał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. do uregulowania powyższych należności, jednakże bezskutecznie.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. ujawnił powyższe faktury VAT w rejestrze zakupów i księgach rachunkowych.

wydruk korespondencji e-mail – k. 31-35 akt, k. 31-35, ewidencja zakupów VAT i wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 81-138 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 05 kwietnia 2017 roku Sąd pominął wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania stron, nie stawiły się bez usprawiedliwienia, mimo prawidłowego wezwania.

Sąd oddalił także wniosek pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Rzeszowie, albowiem zgodnie z treścią art. 31 k.p.c. powództwo w sprawach objętych przepisami o właściwości przemiennej, w tym przepisami o roszczeniach wynikających z umów, powód może wytoczyć według swojego uznania bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź według przepisów o właściwości przemiennej. Zgodnie zaś z treścią art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. Mając na względzie, że w przypadku zapłaty świadczeń pieniężnych miejscem wykonania umowy jest miejsce zamieszkania lub siedziba wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia, Sąd postanowieniem z dnia 05 kwietnia 2017 roku oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Rzeszowie, jako że siedziba powoda – wierzyciela znajduje się w G., a zatem Sądem właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Rejonowy w Gdyni.

W okolicznościach niniejszej sprawy niesporne było, że strony zawarły umowy w oparciu o treść zleceń spedycyjnych o numerach: (...), (...), (...) i (...). W ocenie Sądu były to jednakże umowy przewozu, gdyż charakter określonych w tych zleceniach czynności wskazywał na to, że usługa powoda polegała jedynie na wykonaniu przewozu towarów. Nie wskazano w nich zaś dodatkowych usług związanych z przewozem wskazujących na zawarcie umowy spedycji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 października 2004 roku, sygn. akt I CK 199/04). Z umową spedycji mamy bowiem do czynienia tylko wtedy, gdy istotą zobowiązania jest organizacja przewozu, a nie jego wykonanie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2005 roku, sygn. akt I ACa 2051/04).

Wskazać przy tym należy, że same nazewnictwo użyte przez strony w trakcie ustalania warunków umowy, w tym posłużenie się zwrotem „zlecenie spedycyjne”, było niewystraszające do przyjęcia, że strony łączyła umowa spedycji. Zasadnicze bowiem znaczenie w tej kwestii ma treść tego zlecenia. Dokument ten zaś zawierał oznaczenie trasy przewozu, wynagrodzenia przewoźnika i przedmiotu przewozu – a zatem elementy przedmiotowo istotne dla umowy przewozu. Nie bez znaczenia jest także to, że w warunkach zlecenia strony posłużyły się sformułowaniem „kwota frachtu” (pkt 6), nie zaś np. wynagrodzeniem związanym z organizacją przewozu (za wyszukanie przewoźnika). Nie sposób także wyinterpretować z tego zlecenia, ażeby powód zlecił pozwanemu wykonanie jakichkolwiek dodatkowych

czynności związanych z przewozem (jego organizacją), a zatem czynności strictly spedycyjnych. Przeciwnie z dokumentu tego wynika, że pozwany miał jedynie wykonać przewóz.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami). Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1).

Stosownie do treści art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był w zasadzie w całości niesporny między stronami, w szczególności strona pozwana nie kwestionowała faktu wykonania przez powoda na rzecz pozwanej spółki zlecenia transportowego, zgodnie z przedłożoną do pozwu dokumentacją, prawidłowości wykonanych usług, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty, zgodnie z wystawionymi fakturami VAT. Pozwany zarzucił jedynie, że zgodnie z ustaleniami stron zapłata należności miała zostać zrealizowana z odroczonego terminem płatności, a termin ten jeszcze nie nastąpił.

Rolą Sądu w takiej sytuacji było zatem ustalenie, czy strony istotnie uzgodniły inny termin płatności należności powoda aniżeli wynikający z faktur VAT dołączonych do pozwu. Sąd miał przy tym na względzie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W postępowaniu cywilnym reguła ta została potwierdzona w treści art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przytoczone regulacje oznaczają, że ciężar udowodnienia twierdzenia o istnieniu określonego faktu spoczywa na twierdzącym, a nie na przeczącym. Zgodnie zaś z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I PKN 660/00 samo stwierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

W ocenie Sądu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. nie sprostował obowiązkowi wykazania, że strony zawarły jakiegokolwiek porozumienie w przedmiocie zmiany terminu spłaty zadłużenia objętego żądaniem pozwu, czemu powód stanowczo zaprzeczał. Pozwany nie przedłożył żadnego dowodu potwierdzającego, ażeby strony zmodyfikowały terminy płatności należności dochodzonych pozwem, zaś inicjatywa dowodowa pozwanego ograniczyła się jedynie do przedłożenia na zarządzenie Sądu dokumentów księgowych, z których powyższe okoliczności, na które powołuje się pozwany, nie wynikają. Tym samym zarzuty pozwanego w powyższym zakresie, tj. co do przedwczesności powództwa, jako gołosłowne – zdaniem Sądu nie zasługiwały na uwzględnienie.

Powód (...) spółka jawna z siedzibą w G. wykonując usługi transportowe na rzecz pozwanej spółki, wykonał swoje zobowiązania zgodnie z treścią umów, za co należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie, tym bardziej, iż strona pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda tak co do zasady, jak i wysokości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 05 kwietnia 2017 roku, przyjmując za podstawę prawną treść art. 774 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w G. kwotę 9 471 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 2 398,50 złotych za okres od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 398,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 029,50 złotych za okres od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 029,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 275,50 złotych za okres od dnia 02 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 275,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 767,50 złotych za okres od dnia 10 grudnia 2015 roku do dnia

31 grudnia 2015 roku, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 767,50 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania jak w punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami), zasądzając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w G. zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w łącznej wysokości 2 717 złotych obejmujących kwotę 2 400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 300 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.